

JESSIE BURTON

COMOARA ASCUNSĂ

Traducere din engleză
de Anca Bărbulescu

I
FATA ȘI FLUVIUL

1

Bo Delafort de-abia împlinise doisprezece ani când a scos luna din mълul Tamisei. Nu o căuta, și tocmai asta a contat. *Comoara nu o găsești tu, te găsește ea pe tine*, așa spuneau oamenii de pe malul fluviului. *Tot ce trebuie să faci tu este să-ți ții inima deschisă.*

Era august, într-o dimineață de sâmbătă, devreme: ora mareei joase la podul Battersea. Albia dezvăluită de ape sclipea în soare, surprinzător de pustie. De sus de tot, de pe cerul fără nori, pescărușii se uitau după măruntaie de pește. Bo privea săgeata unui cârd de găște care zburau jos și simțea cum se încălzește ziua la malul apei liniștite. Familia Delafort se născuse lângă fluviu și nu mai plecase. Bo iubea locul acesta. Aici se simțea împăcată și întreagă. Fluviul era o venă din corpul ei. Cealaltă casă a ei.

Bo mergea la școală, dar era și scormonitoare, adică din tagma celor care căutau prin albia fluviului lucruri de vândut. De cum zărise scânteierea în nămol, își dăduse seama că era ceva deosebit. Nu vreun vârful de

linguriță, nu muchia vreunei monede de trei penny. Soarele răzbătea prin pălăria subțirică de pai pe care insistasese mama ei să și-o pună, și cu toate acestea se simțea înfrigurată. Se iscase o briză de nicăieri și îi sufla părul în ochi, iar valurile joase clipoceau, ciocnind pietrele între ele.

Acum! îi spuse pe neașteptate fluviul, cu glas profund și verzui, cernut prin vânt. *Întinde-ți mâinile și atinge acum!*

Lui Bo i se făcu pielea de găină pe brațe. Nu mai auzise niciodată vocea fluviului. I se părea o binecuvântare, semnul de care avea nevoie de atâta timp, dar pe care nu îndrăznise să-l ceară. Scormonitorii mai bătrâni de pe maluri îi povestiseră că doar o dată la o generație s-ar fi putut ca vreunul dintre ei să audă vocea fluviului, și că era ceva atât de rar și de ciudat, încât, dacă i s-ar întâmpla ei, s-ar putea să nu-și creadă urechilor.

Unii spuneau că astea sunt prostii, că nici gând să vorbească fluviul cu oamenii care-i calcă pe maluri. De ce le-ar vorbi? Are el treburile lui.

Dar Bo crezuse mereu că sub suprafața lui schimbătoare așteaptă o putere mare, gata să vorbească. Sperase dintotdeauna că într-o bună zi fluviul îi va împărtăși din secretele lui. Astfel că, acum că se întâmpla, în dimineața aceasta de august, lângă podul Battersea, acum că simțea cum i se învoldurează cuvintele fluviului în minte și îi fac inima să bată mai tare, nu i se păru atât de ciudat pe cât, poate, ar fi trebuit.

Bo se lăsă pe vine, iar cizmele și poalele șorțului i se cufundară în noroi. Așa cum îi ceruse fluviul, atinse ușor, cu degetele tremurătoare, argila răcoroasă.

I se ridicară firele de păr fine de pe ceafă. Tocmai atinsese ceva, forma solidă a unui obiect necunoscut care părea s-o atragă ca un magnet; i se opri răsuflarea de uimire, dar nu-i dădu drumul, convinsă că nu trebuia să lase comoara în întuneric.

Obiectul era înțepenit bine, dar Bo îl ținu strâns și simți o furnicătură, o senzație de putere urcând prin vârfulurile degetelor, apoi de-a lungul brațului, răspândindu-se ca o lumină rece prin tot corpul.

Nu-i da drumul! spuse fluviul, inundându-i din nou mintea cu vocea lui profundă și verde.

— Ce se-ntâm...? apucă Bo să rostească, dar, chiar atunci, pescărușii de deasupra capului tăcură și găștele se făcură nevăzute.

Cerul dimineții se întunecă, orașul dispăru.

Simți un vârtej în stomac și închise ochii strâns. Nu-i spusese nimeni că fluviul putea să facă *așa ceva*. Părea că se evaporă, la rândul ei, și nu putea opri ce se întâmpla. Își simțea corpul lipsit de greutate și parcă nu mai era pe mal, ci sus, deasupra lui, cu vântul în păr, zburând precum curgerea fluviului care șerpuia departe, sub ea.

Aproape fără răsuflare, cu ochii închiși, Bo vedea totuși, în spatele pleoapelor, o cameră mică... și era iarnă, dacă te luai după florile de gheață de la fereastră și după focul din vatră, care răspândea iz de ierburi aromatice și mirodenii.

Cum să fie iarnă? se miră Bo. *Unde am ajuns?*

Îi atrase atenția un bătrân care stătea în picioare în fața unei mese pe care lucea ceva argintiu-auriu.

— Ce-i aia? întrebă Bo cu voce tare, dar bătrânul nu părea s-o audă.

— Și o să meargă? spuse o voce, dintr-un colț pe care Bo nu-l vedea.

Era un glas de femeie, disperat, insistent.

— Spune-mi drept, continuă femeia. Dacă le alătur, o să meargă?

— Doamnă, nu vă făgăduiesc nimic, răspunse bătrânul, cu o voce obosită. Eu unul am făcut tot ce am putut.

Cu acestea, viziunea începu să se destrame.

— Nu! strigă Bo, strângând mai tare din pleoape ca să țină încăperea în loc... dar viziunea se întunecă, trosnetele focului se stinseră și nu mai rămase din ele decât cenușa tăcută.

Firicelele de aromă suspendate în aer, de la ierburile aromatice dulci, calde, se risipiră. Bo auzi vuietul fluviului și încăperea dispăru. Din nou, simți cum i se învolburează ceva în stomac, cum curge fluviul prin ea, cum îi suflă vântul prin păr.

Cu un oftat brusc, albia râului dădu drumul obiectului din noroi și-l cedă mâinii lui Bo. Fata deschise ochii și se trase înapoi, clătînându-se. Nici urmă de cerul întunecat. Soarele era sus, în văzduhul albastru; cheiurile și depozitele, trăsurile și automobilele erau la locul lor, pe malul opus, dinspre Chelsea, de parcă nici n-ar fi dispărut vreodată.

Era din nou o dimineață de august lângă podul Battersea. Nici vorbă de iarnă, nici vorbă de cămăruță, nici vorbă de raze de aur și argint. Bo nu se mișcase din loc.

— Ce-a fost asta? șopti ea.

O copleși un val greu de oboseală și încercă să-și păstreze echilibrul, strângând în mână obiectul necunoscut, fără să îndrăznească să se uite la el. Vârtejul dinăuntrul ei se opri, dar o durea rău capul. Brațele și picioarele o furnicau ca înțepate de mii de ace. Poate de la viziune se simțea așa? Sau poate pentru că stătuse atât de mult în bătaia soarelui dimineții? În orice caz, ar fi vrut să-i pună mama o compresă rece pe tâmpile, dar mama ei părea foarte departe acum.

— Cine erau cei doi? întrebă Bo fluviul, frecându-se pe brațe să le trezească din amorțeală. Ce era pe masă?

Dar fluviul păstră tăcerea. Numai pescărușii, care apăruseră din nou, țipară ascuțit unii la alții, ca și cum ar fi râs de o glumă știută doar de ei.

— Bine, spuse Bo, deschizând încet palma ca să se uite la obiectul plin de noroi. Atunci să încep de-aici.

Indiferent ce ar fi fost lucrul pe care-l văzuse în camera aceea, sigur avea legătură cu obiectul misterios. Argila fluviului îl conservase perfect, dar se vedea că e vechi. Greu, mai gros decât orice monedă, i se potrivea în palmă de parcă ar fi fost făcut pentru ea. Cu grijă, Bo îl curăță cu degetele de resturile de nămol și ce văzu aproape că-i tăie respirația.

— Vai de mine, murmură ea. Vai de mine și de mine!

Fluviul îi dăruise un giuvaier: o lună plină perfectă, în miniatură.

O față a extraordinarului obiect era bătută în perle mici, crem, care luciră când Bo le întoarse spre soare.

Marginea lunii era înfrumusețată de jur-împrejur cu rubine mărunte, de un roșu intens. Lucru ciudat, drept în mijlocul bijuteriei era o gaură mică, prin care Bo își vedea pielea palmei.

Întoarse luna pe partea cealaltă. Era din argint simplu, marcat doar cu niște cuvinte minuscule, gravate în spirală în jurul golului din centru. Bo miji ochii, trecându-și degetele peste ele ca să înlătore urmele de noroi. Dar, oricât se străduia, cuvintele rămâneau imposibil de citit. Întoarse luna pe toate părțile, dar rândurile scânteiau, clipeau și își ascundeau adevărul.

Bo încercă să-și adune gândurile. Se masă pe tâmpile ca să domolească durerea și trase în piept aerul din jur. Nu se simțea niciun iz de cimbrișor, nicio urmă de fum de la vreun foc de lemne aprins în frigul iernii. Doar mirosurile fluviului: cele familiare, de baltă, și căr-bune, și sare. Simțea pământul solid sub cizme și, totuși, parcă era într-un basm. Giuvaierul Lunii era cel mai frumos lucru din câte văzuse în toată viața ei.

O izbi brusc miraculosul celor întâmpate și nu reuși să-și înăbușe râsul. Se mai întâmplase *vreodată* ca fluviul să-i dea vreunui scormonitor din Battersea un asemenea dar? Parcă ar fi primit deodată toate cadourile de la toate Crăciunurile. Trebuia să ajungă acasă, pe strada Gladstone, la numărul 4, ca să-i arate luna lui Harry. Bo voia ca fratele ei să afle primul; azi, tocmai azi, când pleca la război. Era binecuvântarea pe care o ceruse Bo, comoara aceasta care însemna că ea și mama ei aveau să se descurce fără griji. Însemna friptură la cină un an întreg, cacao cât să bei toată viața, o

sută de pungi de bomboane cu aromă de lămâie. Ba chiar, bănuia Bo, era posibil să valoreze mult mai mult de-atât.

Își mușcă buza, cuprinsă de un entuziasm clocotitor. Rubine și perle lângă podul Battersea!

Și totuși.

Bo șovăi. Fluviul îi vorbise, cum rareori vorbea oamenilor. Îi spusese să întindă mâna și să caute în mâl, și îi dăduse comoara aceasta cum nu se poate mai neobișnuită. Un dar sau un avertisment... sau poate un indiciu? Erau multe lucruri neînțelese aici. De ce ea? De ce comoara aceasta? De ce acum? Of, dacă s-ar fi putut întoarce în încăperea aceea, ca să audă ce mai spusese femeia, ca să afle mai multe.

Un lucru era sigur. Nu mai avea nicio șansă să revină acolo dacă vindea luna pe o pungă de dulciuri.

— Aș primi bani frumoși pe tine, îi spuse ea gânditor lunii. Dar atunci n-aș mai afla niciodată ce urmează.

O dată la o generație, așa spuneau scormonitorii bătrâni.

Fluviul o alesese pe ea.

Șansa de a afla de ce-i dăruise ei luna și ce anume era de fapt aceasta valora mai mult, pentru Bo Delafort, decât proviziile de cacao pe o viață întregă.

Văzu că, de pe malul celălalt, cineva o urmărea. Strânse luna în palmă; din pricina distanței, nu-și dădea seama cine era, dar distinse silueta unui copil care, complet nemișcat, o urmărea printr-un binoclu. Primul gând care-i trecu prin minte fu că era de necrezut ca un scormonitor ca el să-și permită un binoclu. Al doilea